

inden for Folkekirken, har man f. Eks. her i Hovedstaden forment en ordineret Præst, der ikke er fjernet fra sit Embede, men har søgt Afsked paa Grund af en Legemssvaghed — jeg kan godt nævne Navnet — at medvirke ved Begravelser. Jeg skal henstille det til det Udvalg, der faar med denne Sag at gøre, om man ikke vil træffe saadanne Dispositioner, at man fremtidig undgaar ethvert Forsøg paa at lægge Midler i Præstens Haand, hvorved han kan tyrannisere en større eller mindre Del af Befolkningen.

Hammerich: Jeg skal kun ganske kort omtale det foreliggende Forslag. Der er for mig ikke nogen Tvivl om, at naar Folk ville følge den Ret, der her gives dem, og udtale en Begæring om, at de ikke ønske Præstens Deltagelse ved deres Begravelse, vil det i mange og vel sagtens i de fleste Tilfælde betyde, at det er Folk, der ikke i deres Hjerter høre Folkekirken til. Trods det forekommer det mig, at det, at give dem denne Ret, ikke er andet end, hvad der er naturligt, og noget, som jeg godt forstaar, Præsterne have ønsket. Naar vi i det hele taget i sin Tid og efter min Mening med fuld Ret fastslog, at Ligbrænding i og for sig ikke var noget, der behøvede at sætte Folk uden for Folkekirken, er det klart, at det, ikke at ønske Jordpaakastelse i endnu mindre Grad kan være et Udtryk derfor. Til selve Lovforslaget og dets Hovedbestemmelser kan jeg saaledes kun udtale min Tilslutning, og, idet jeg gør det, slutter jeg mig til den ærede Ordfører i Ønsket om, at man saa vidt muligt begrænser Forslaget til de Bestemmelser, det indeholder, og ikke søger at gaa væsentlig videre, saaledes som den ærede sidste Taler ønskede. Jeg skal endnu kun slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Stubbekøbing (N. J. Larsen) særlig ønskede, at Forældre eller Værger ikke maa kunne bestemme, at et Barn, fordi det er under 18 Aar, skal begraves paa anden Maade, end Barnet selv ønsker, at rent borgerlig Begravelse kun bør tillades, naar den afdøde, selv om han eller hun er under Myndighedsalderen, 18 Aar, selv har givet sin Tilslutning til den herom udtalte Begæring fra Værgen. Om Grænsen for Barnets Medbestemmelse skal være Konfirmationsalderen eller ej, ved jeg ikke; men jeg ved, at jeg kender Tilfælde, hvor jeg er overbevist om, at et Barn under 18 Aar ikke selv vilde ønske, at Præsten skulde holdes borte fra dets Begravelse, og hvor en af vedkommendes Forældre

sandsynligvis vilde have forhindret dette. Dette vil utvivlsomt være uberettiget. Jeg finder det derfor ønskeligt, at der kommer en Tilføjelse i den Retning, som det ærede Medlem for Stubbekøbing udtalte. Derimod er jeg ikke ganske enig med det ærede Medlem i, at det vil være rigtigt at slaa fast, at „Forældre“ her vil sige Faderen. Jeg vil tværtimod ikke have noget mod den Begrænsning i Loven, som laa i, at man sikrede, at begge Forældrene skulde være enige med vedkommende Barn, naar det var under 18 Aar. Med disse Par Bemærkninger skal jeg i øvrigt anbefale Lovforslaget.

Høgsbro: Der er et Punkt i det foreliggende Lovforslag, om hvilket jeg gerne vil udbede mig en Udtalelse fra den højtærede Minister. Der er i § 1 Tale om en i Testamentsform affattet Tilkendegivelse. Testamentsformen er ifølge Arveloven af 1845 i al Almindelighed den, at man enten skal have oprettet sit Testamente for Notarius publicus eller for 2 Vidner, som i paakommende Tilfælde for Retten kunne bekræfte under Ed, at den paagældende, da han oprettede Testamentet, var ved sin Fornufts fulde Brug, og at han virkelig selv har oprettet det. Den første af disse Former, Oprettelsen af Testamentet for Notarius publicus, er jo en forholdsvis bekostelig Foranstaltning, i hvert Tilfælde, hvor det kun drejer sig om en saadan Bestemmelse, som der her er Tale om. Mange Mennesker have ofte langt til Notarius publicus, o: til det nærmeste By- eller Herredsfogedkontor, og saa skal der ogsaa svares et Gebyr af 4 Kr. 55 Ø., selv om et saadant Testamente er stempelfrit. Denne byrdefulde og bekostelige Fremgangsmaade kan, naar man lægger Vægt paa selve Testamentsformen, kun undgaas ved at vælge den anden Vej, nemlig at benytte to Vidner. Men hvis det skal kræves, at disse to Vidner skulle være edfæstede, bliver det endnu bekosteligere og besværligere, end at henvende sig til Notarius publicus, og det er desuden en Foranstaltning, som der aldeles ikke vil blive Tid til at afvente, hvis Begravelsen skal finde Sted paa den Maade, den afdøde har ønsket. Ønsker man derfor, at dette skal have praktisk Betydning ogsaa for Folk, der hverken have Tid eller Raad til at gaa til Notarius publicus, maa man slaa sig til Ro med Bestemmelsen i Arvelovens § 24 om, at Testamentsformen overhovedet kun er nødvendig for Testamentets Retsgyldighed, naar Tilkendegivelses